מתמרה כולה. לא זקו את הדם אלא אחד מזרק ע"י כולן וכולן מולקין ומולכין: **קטן.** פסול לעבודה דנפקא לן מתים מזרעך לדורותם בהכל שותפין (חולין דף כד.:) [ב] נסיפא ובקדשים אוכל דלמריגן במנחות (דף עג.) אים כאמיו אים מולק ואין קטן מולק ומדמעיט ליה מחלוקה מכלל דלמיכל ועוד כל זכר כתיב: **יחלקנה.** ומהכא נפקא לן מתני' דקתני טבול יום אינו מולק: **כל זכר בכהנים יאכל לדבוק בעל מום.** ולקמן מוקמינן לה בפרקין (דף קב.) דלחלוקה רבייה דאי לאכילה לא מצטריך להא דהדיא כתיב ביה (ויקרא כא) ומן הקדשים יאכל: **שכן אוכל.** כדכתיב ומן הקדשים יאכל: **דלאורחא חזי.** לעבודה כגון הקטר חלבים: **רב יוסף אמר.** לרבות טבול יום לחלוקה לא מצית אמרת הא [א] אוקימנתא מאי יאכלנה יחלקנה כו': **רבוי לאכילה.** בעל מום: **כיון דלא חזי.** לאכילה [ב] ואפילו מקמי טומאה ורחמנא רבייה לחלוקה הלכך מה לי כשהוא בעל מום לחולדיה מה לי כשהוא טמא ובעל מום דהא [ג] לא קרינן ביה המחטא מעיקרא ופליג הכא נמי ניפלוג: **מקריב אוזן.** דכתיב ביה (שם כא) לאחיו ולאמו לא יטמא ומן המקדש לא יצא ואין לריך לומר מן המקדש ביום מיתת אחיו ואמו [ד] שעבודתו מיום מחולמת [ה] הא אחר הדיוט שלא יצא מיולי: **ואינו חולק לאכול בערב** [טו]. לכשיפטר מתינותו. הלמת אע"ג דקרינן המחטא אותה לא פליג דעיקר חלוקה בהכילה תלי מלתא דקרא חלוקה בלשון אכילה הלכך [טז] מאן דמייתי לה מעבל מוס קודם טומאה דפליג אע"ג דאין לאוי לאחיטוי ומהכיא טעמא בעית לרבויי אף לאחר טומאה לאו לאיה היא דכרלאוי לאכילה תלוי ולא לאיה היא דכרלאוי לאכילה אלא לחיטוי [ו] ואפילו מקמי טומאה **אחזא** [ז] **לחיטוי.** מקרבן ליבור לאכול לערב. ובקרבן ליבור שהקריבוהו טהורים קא מיבעיא ליה מי פלגי' מיעיה להאי טמא הואיל ולאוי לחיטוי דקרבן לבור דומה טומאה: **או דלמא לאוי לאכילה נעשין.** אבל בהקריבוהו טמאין לא מיבעיי לן שהרי אינו נאכל דקי"ל בזיל לוזין (פסחים דף עו:) קרבנות ליבור נאין בטומאה אבל אין נאכלין: (ג) מתני' דקתני אוזן נוגע בשטבל לאיטותו בו ביום והך טבילה לא בעיא לערב שמש דמעלה דרבנן בעלמא היא: **אוזן שטבל.** בו ביום לתינות בעיר ממד יומא ליתיה כדכתיב ואחריתה כיום מר במ"ק (דף כח.): ה"ג **אלא לא קשיא הא דאסח דעתיה הא דעתיה** [ח] דמלריך ליה טבילה [ט]: **בדאסח דעתיה.** משמיעא גופיה מפני שהוא אסור בקדשים בבו ביום: **מטומאת מת.** מטומאת מת: **מטומאת שרץ.** מטומאת שרץ: **ועוד לטרומה נמי.** ליבעי טבילה אלמה תנן התם לריכין טבילה לקדש אבל לא לתרומה: ס"ג **נאומר נשמרתי מדבר המטמאני. ולא מדבר הפוסלני.** ומדבר יח] המטמאני טומאה דאוריימא דבעית הערב שמש: **הפוסלני.** לאכילת קדשים מדרבנן דלא בעי הערב שמש יט] וכן לגבי תרומה באומר [לא] נשמרתי מדבר הפוסלני בתרומה. ושיעורא דחיקא הוא ולא מיתוקמ בשמקנא הכי:

מגריפה

דאסח דעתיה בו'. היכא הלעא פוסל בקדשים [לה] והא דנקט אוזן משום דרגיל לאתוויי לעבוה לפי שאינו יכול לאכול: **מדבר המטמאני.** טומאה דאוריימא דבעית הערב שמש ולא מדבר הפוסלני דלא בעית הערב שמש [לו][ס"ג רש"י וגרלה הא ס"ג באומר לא נשמרתי מדבר הפוסלני לקודם אבל נשמרתי מדבר הפוסלני מתרומה] דאוזן אסור לאכול קודם לא נשמרתי מדבר הפוסלני לקודם אבל בתרומה מותר לערב אבל בתרומה מותר אפילו [בו] ביום כדאמרינן זרוע אמרתי לך ולא תינות ולכך אסר עלמו מדבר הפוסלני בתרומה וא"ת מאי ניהו אותה טומאה דקאמר דטמא בה לקודם אבל לא בתרומה דקתני מתני' דמגיעה (דף כ:) לריכין טבילה לקודם אבל לא בתרומה ומפרש ר"ר חייס כגון דאכל ככר שלישי של תרומה שגופו [לז] שני [ס] לקדש אבל לא בתרומה כדאמר בפרק שני דחולין (דף לג:) ובסמוך ליבא לפרושי הכי גבי (כלי) [לבי] על הסל ולא על המגריפה טמאה לפסול קודם ואינה פוסלת פירות תרומה שבסל ככר אינו פוסל כלי

גמ' מנא הני מילי אמר ר"ל דאמר קרא [1]הכהן המחטא אותה יאכלנה כהן המחטא יאכל [א] שאינו מחטא אינו אוכל וכללא הוא והרי משמרה כולה דאין מחטאין ואוכלין ראוי לחיטוי קאמרינן הרי קטן דאינו ראוי לחיטוי ואוכל אלא מאי יאכלנה יחלקנה [א]ראוי לחיטוי חולק שאינו ראוי לחיטוי אינו חולק הרי בעל מום דאינו ראוי לחיטוי וחולק [ב]בעל מום רחמנא רבייה [2]כל זכר בכהנים לרבות בעל מום ואימא כל זכר לרבות טבול יום מסתברא בעל מום ה"ל לרבויי שכן אוכל אדרבה טבול יום הוה ליה לרבויי דלאורתא מיחזא חזי השתא מיהא הא לא חזי רב יוסף אמר מכדי מאי יאכלנה יחלקנה לכתוב רחמנא יחלקנה מאי יאכלנה ש"מ ראוי לאכילה חולק שאינו ראוי לאכילה אינו חולק [ב] בעי ר"ל בעל מום והוא טמא מהו שיחלקו לו כיון דלא חזי ורחמנא רבייה לא [ג] שנא [ג] מה לי טמא מה לי [ד] בעל מום או דלמא ראוי לאכילה חולק שאינו ראוי לאכילה אינו חולק ואינו חולק לאכול לערב ש"מ [ד]ראוי לאכילה בעיני רב אושעיא טמא [ה] בקרבנות ציבור מהו שיחלקו לו מי אמרינן המחטא [ו] אמר רחמנא והאי נמי מחטא הוא או דלמא ראוי לאכילה חולק שאין ראוי לאכילה אינו חולק אמר רבינא ת"ש כהן גדול מקריב אוזן ואינו אוכל ואינו חולק לאכול לערב ש"מ [ד]ראוי לאכילה בעינן ש"מ: אוזן נוגע ואינו מקריב כו': אוזן נוגע ורמינהי [ז]אוזן ומחוסר כיפורים [ז]צריכין טבילה לקודש א"ר אמי א"ר יוחנן לא קשיא כאן בשטבל כאן בשלא טבל וכי טבל מאי הוי הא הדרא עליה אנינות דאמר רבה בר רב הונא אונן שטבל אנינותו חוזרת עליו ל"ק [ז] הא [ז]דאסח דעתיה הא דלא אסח דעתיה היסח [ח] הדעת שלישי ושביעי בעי: [ג]דא"ר יוסטאי ברבי מתון א"ר יוחנן [ח]היסח הדעת צריך הזאה שלישי ושביעי לא קשיא הא דאסח דעתיה מטמא מת הא דאסח דעתיה מטמא שרץ טמא שרץ טמא מעלייא הוא הערב שמש בעי [ט] ועוד אפילו תרומה נמי [י]א"ר ירמיה באומר נשמרתי מדבר המטמאני ולא נשמרתי מדבר הפוסלני ומי איכא נטירותא לפלגא אין והתניא [י] עודהו הסל על ראשו [י] נפסקים בפ' חלו דבריס (דף ע.) סכין שנמלא בי"ד שומט בה מיד בי"ג שוה ומטיל בי' בנמלא חוץ לירושלים לגל גזרו על ספק כליס הנמלאים בירושלים כלאמר בפ"ק דפסחים (דף יט:) ובי"ד שומט בה מיד דמסתמא הטבילוה מאתמול כדי שיהא לו הערב שמש ולא מייתינן

מסורת הש"ס

א) תוספ' זבחים פי"ח ה"ב יומא יג: [רש"י עג. [מרו"ק יד:] ב"ק קי. הוריות יב: ירושל' סנהדרין פ"ב ה"א, הוריות פ"ג ה"ג, ב) חגיגה כט. ירושל' חגיגה פ"ג ה"א, ג) [יומא ל: ע"ש], ד) חגיגה כ. ע"ש, ה) מגיגה כ. ע"ש תוספ' טהרות פ"ח ה"ט, ו) לעיל טז., ז) חגיגה כא., ח) וע"ז בתוס' חגיגה כ: דמבואריס דבריהם טפי, ט) שייך לדף צח: בתתני' צ"ק, י) לקמן קב:

שינוי נוסחאות

א) ל"ל אוכל (*ש"ס): ב) כל"ל כוף רב אשי אמר איהה הוא דבר שצריך שלשה ירבוי הוי אומר זה בעל מום אימא לרבות טבול יום ומחוסר כפורים ואונן שם טומאה אחת היא: ג) מיכוי לא שנא ממקך (*צ"ק): ד) ג"ל מה לי טהור או דילמא כו' (כ"צ): ה) כל"ל כהן טמא: ו) כמה"י וס"מ כהן המחטא: ז) אלא ל"ק כל"ל (*ש"מ וצ"ק. וכ"ג רש"י). ועי' להלן לוח לד: ח) אי אסח דעתיה הזאת שלישי ושביעי כו' (כ"ה ביומא): ט) נמי בעי ועוד אפילו לתרומה כל"ל (*דק"ס): י) ג"ל כתיפו (כ"צ, וכ"ה בחגיגה): יא) המכדי הא כל"ל (*ש"מ): יב) מיכוי לחיטוי ממקך (ש"מ): יג) כמה"י ול"ו הא: יד) ואמו ולא יחלל שהעבודה שיעבוד אינה וכו' (כתה"י וש"מ): טו) לערב (כתה"י וש"מ): טז) הלכך הא דמיתית ראיה כו' (כ"י-פ): יז) טבילה בדאסח כו' הל"ל (שמכ"י): יח) ל"ל מדבר (שמכ"י). והוא תלת ליכול מלא. וכ"כ בכי"י: יט) שפש אבל לגבי תרומה ליכא למימר דאמר לא נשמרתי מדבר הפוסלני בתרומה דהא אונן מותר הוא בתרומה כדאיתא ביבמות (ע.) [זרות אמרתי לך ולא אנינות (כתה"י)] הילכך לא אסח דעתיה ושניהיא וכו' (ש"מ וכתה"י): כ) כן גרלי' כה"ג, וכ"ל ס"ע שלא נמלא מתרומה אף"פ ס"ל פסול לכהנן. [ולפילוטו לא אמי שפיר מיבעי ליה (צ"ק)]. וכ"ל וכ"ש ס"ל מיבעי ליה: כא) משום חשש טומאה כל"ל שמקשו לעיל מיבעי ליה: כב) [ע"ש] וכ"י הביאה ומיבעי להכעיס ממקך (ש"מ צ"ק): כג) נל"ל דבגדי (בא"מ): כד) ל"ל דהמקריב (ש"מ): כה) ל"ל ומהמקריב (ש"מ): כו) ל"ל מנין לרבות (ש"מ): כז) אוכלים (ש"מ): כח) אי אתא למעוטי שאינו וכו' כל"ל (צ"ק): ל) גי' ל"ק הלכך משני אינו חולק ואכתי תיקשי ליה מבעל מום כדפריך בסמוך ומשני רבייה קרא. ועי' בתפ' ומשני רבייה קרא. ועי' בתפ' שהקשו לעיל מהא דתניא לא היה לוקק לכתוב דכיהם אלו בלבד, דאין בהם שום מידוע אלו תוספת. ועי' בחום' שלח"י: לא) מכאן ואילך דכיהם קאי הכתם, ועי' הגהת ל"ק בחום שלפנ"י. ובתו"ש ממעט למוחק מכאן ועד סוף"ד. ועי' טה"ק וק"ל דמקיימים הגיר' שלנו: לב) נ"ל תיפוק ליה כדפרישית בסמוך (גליון): לג) ל"ל הג"ה (ש"מ): לד) בתו"ש כ' דעיקר כוונתם לשלול גי' רש"י דגרים אלא. ע"ש בתירוצות הכיו. אבל בש"מ תיקן לשון התום' ל"ל הג"ה מתם תיפוק ה"ג: לה) מיפת בקדשים ממקך, ול"ל בכל אדם (שמכ"י, ב"ש): לו) הגוסה שבסוגריים הוא מכה"י. וכ"ל ויתפ, ומתם זה מיפוק ה"ג ומו לא, ובשמכ"י ס"ם הגי' הג"ה [ולהלן לפני וא"ת כו' נוסף שם עד כאן הגה"ה]. וגרסי' התום' גרסי כרש"י ולא גרסו רק לפרש. ועי' מ"ש בתורך. וגילסא ס"ק הערב שמש והא דנקט אונן דאונן אסור וכו': לז) שנעשה גופו שני וכו' כל"ל (ש"מ): לח) בד"ש וכ"ש וג' כתוב בתחילת מסכת טהרות [ס"ק מ"ג בסופה]:

תורה אור השלם

1. הַכֹּהֵן הַמְחַטֵּא אֹתָהּ יֹאכְלֶנָּה בְּמָקוֹם קָדֹשׁ תֵּאָכֵל בְּחֲצֵר אֹהֶל מוֹעֵד:
ויקרא ו, יט
2. כָּל זָכָר בַּכֹּהֲנִים יֹאכַל אֹתָהּ קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הִוא:
ויקרא ו, כב

הגהות הב"ח

(א) גב' לא שנא מה לי בעל מום ומה לי בעל מוס והוא טמא או לגמ': (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בפופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל סס"ד ותמ"ל מ"ס יחלקנה וכו' מולק סס"ד ותמ"ל מ"ס מ"ס לרבות: (ג) ד"ה או דלמא וכו' קטן מולק סס"ד ותמ"ל מ"ס כאן בשטבל ומתני' דקתני:

גליון הש"ס

תום' ד"ה מדבר וכו' לקדש אבל לא לתרומה. עיין יקפה למ"ל הסס בין לקדש בין לתרומה:

מוסף רש"י

כהן גדול מקריב אונן. דכתמנת מקרייב, דכתיב לגאיו ולאמו לא יטמא ומן המקדש לא יצא ולא יחלל וגו', ולכשיגן לה בשמיטות קדשים [לעיל טז.] בתמ מגיו ואמו שאינו לריך לגאת ומקדישתו בגל [ויכול] לסיום עומד ומקריב, כי לא חיזל עבודתו בכך (יומא יג: וכנ"ל ב"ק קי. ולעיל טז.) ואינו אוכל. שלא הותרה כאן אלא לאוכלי קדש ובגמ' מפרש טעמא (חגיגה כא.) הסל. של עלים (שם כ.):

שיטה מקובצת

תום' (מעמ' הקודם) ד"ה טבול יום. והכי"ת דכהן הסורף את הפרה כו'. ני"ב, עי' בפי' המפרשים על ר"ש בתמ' פרה פ"ח:

ט א מיי' פ"י מהל' מעה"ק הלכה יד:
י ב מיי' שם הלכה כ:
ג מיי' שם ופ"ב מהל' גיאת המקדש הלכה ו ח
יא ד מיי' פ"ו מהל' מעה"ק הלכה ח:
יב ה מיי' שם הלכה כג:
יג ו מיי' פ"ב מהלכות פסולי המוקדשין הלכה טו:
יד ז מיי' פי"ג שם הלכה ג:
טו ח מיי' פ"ב שם הלכה טו: